

== Trencant la boira ==

«Tingueu compte! No ^{us} constipeu! Abrigueu-vos bé!... I un sens fi de recomanacions més, acompanyades, també, d'alguna expressió, tal com: «Que en sou de ximplets de marxar amb aquest fred, no sé pas què hi trobeu»... Però nosaltres anàvem plens d'alegria i amb el propòsit fet. Res humà s'hi podia interposar; només el temps. Per cert, que en passar per Anglès plovia amb molta gràcia; però en arribar a Sant Feliu de Pallarols ja només hi havia boira i humitat.

Eren dos quarts de set quan començàvem a caminar. Feia fred, però les motxilles, amb la càrrega que portàvem, eren una bona estufa. Dues hores ens va costar arribar a la Salut. No us penseu pas que fos senzill ja que la boira ho embolcallava tot amb el su mantell, les espines ens esgarrinxaven els peus, tot regalimava d'aigua i, moltes voltes, en comptes d'anar endavant anàvem endarrera. També hi hagué algun aterratge forçós i semblava que no arribariem mai a dalt. Però, per fi, vam veure que sortia, com un fastasma, del mig de la boira, la creu de la Salut.

Anàrem de dret al bar a ^pendre quelcom que ens reanimés una mica. Ens abrigàrem i, sense perdre temps, vam anar cap a muntar les tendes mentre les noies preparaven el sopar. Us diré el menú: entremesos variats amb una ^ceba, torrades amb tomàquet i torrades amb allioli, costelles amb samfaina que n'hi havia per llepar-se els dits i, tot això, regat amb vi negre de pagès. Es a dir: ni el primer ministre del Perú fa uns sopars tan bons.

Al voltant del foc, al costat de les tendes, tots plegats, comentant acudits, cantant, fruïem d'una alegria com molt poques vegades hem sentit, d'una alegria que, exactament, no es pot explicar, només es pot viure. Ja era molt tard quan vam anar cap a dormir.

Va passar la nit sense novetat. Aviat ens aixecàrem, arreglàrem les tendes, i, tot seguit, vam anar cap a missa a donar gràcies a Déu.

En sortir de missa vam preparar l'esmorzar a base d'ous ferrats i torrades amb arengada. Quan érem a mig esmorzar, arribaren tres o quatre òmnibus carregats de gent de ciutat, d'aquesta fina i trencadella, que en veure la taula tan ben parada s'hi haurien arrapat sense gaire mirament. Val a dir que es quedaren amb les ganes. Segons dos tècnics en la matèria de l'arengada, és aconsellable —diuen ells— de trepitjar-les perquè siguin més bones, i foren tantes les vegades que ho asseguraren que el nostre company Miquel, convençut pels seus raonaments, volgué fer la prova i es quedà... sense arengada; pel que es veu, s'ha de saber trepitjar, més ben dit, s'ha de ser tècnic de la trepitjada com els dos que ho asseguraven.